

Sygn. akt IV CSK 576/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku D. P.
przy uczestnictwie M. T., Z. J., K. J., H. P. i M. P. – N.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania Z. J. i K. J.
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt V Ca [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w S. oddalił apelację uczestników postępowania Z. J. i K. J. od postanowienia Sądu pierwszej instancji, którym zniesiona została współwłasność nieruchomości o wartości 176.400 zł. w ten sposób, że przyznano ją w całości na własność uczestnikowi postępowania M. T. i zasądzono od niego spłaty na rzecz wnioskodawczyni i pozostałych uczestników, w tym na rzecz Z. i K. J. solidarnie w wysokości 38.215,20 zł., odpowiadającej ich udziałom we współwłasności nieruchomości wynoszącym łącznie 4/20 oraz kwocie 2.935 zł. poniesionych przez nich nakładów na nieruchomość.

Od powyższego postanowienia uczestnicy Z. i K. J. wnieśli skargę kasacyjną wskazując jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 176.4000 zł i stwierdzając, że zaskarżają postanowienie w całości. Jako podstawy kasacyjne wskazali naruszenie art. 386 § 4 w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. przez niezastosowanie, mimo zmiany okoliczności faktycznych powodującej konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości oraz naruszenie art. 211 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie w wyniku przyjęcia, że podział przedmiotowej nieruchomości jest niemożliwy.

Wnosili o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej lub pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519¹ § 4 k.p.c. w sprawach dotyczących zniesienia współwłasności skarga kasacyjna jest dopuszczalna, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi nie mniej niż 150.000 zł. Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, wartością przedmioty zaskarżenia jest wartość konkretnego interesu tj. roszczenia, żądania lub składnika majątkowego, którego dotyczy wniesiona skarga. W sprawach o zniesienie współwłasności co do zasady wartość przedmiotu zaskarżenia nie może przekraczać wartości należącego do skarżącego udziału w dzielonym majątku. Wyjątkowo, gdy uczestnik podważa samą zasadę podziału - co jednak nie dotyczy podważania jedynie sposobu dokonania podziału - a więc gdy np. zarzuca, że dzielony majątek nie stanowi współwłasności albo gdy

zaskarża rozstrzygnięcie dotyczące roszczeń dochodzonych z tytułu posiadania rzeczy wspólnej lub tytułem zwrotu pożytków albo rozliczenia nakładów w wysokości przekraczającej wartość udziału, wartość przedmiotu zaskarżenia może być wyższa niż wartość jego udziału (porównaj między innymi postanowienia z dnia 6 listopada 2002 r. III CZ 98/02, OSNC 2004/1/11, z dnia 21 stycznia 2003 r. III CZ 153/02, OSNC 2004/4/60 i z dnia 7 listopada 2014 r. IV CZ 73/14, niepubl.). Także w sytuacji, gdy ze względu na zasadę integralności postanowienia o zniesieniu współwłasności musi dojść do uchylenia takiego postanowienia w całości, wartość przedmiotu zaskarżenia z reguły nigdy nie może przekroczyć wartości udziału należącego do uczestnika wnoszącego środek odwoławczy (porównaj uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1977 r. III CZP 7/77, OSNCP 1977/11/205).

Wartość udziałów uczestników postępowania Z. i K. J. w nieruchomości stanowiącej przedmiot zniesienia współwłasności wynosi 35.280 zł. a wartość poniesionych przez nich nakładów na nieruchomość wynosi 2.935 zł. Uczestnicy nie dochodzili w sprawie żadnych innych roszczeń, a zatem wartość ich interesu majątkowego realizowanego w sprawie nie może przewyższać kwoty 38.215 zł. niezależnie od tego czy żądają zniesienia współwłasności nieruchomości przez jej fizyczny podział na dwie nieruchomości, jak wnosili od początku i jak żądają w skardze kasacyjnej, czy też w jakikolwiek inny sposób.

Skarga kasacyjna jest zatem niedopuszczalna z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą niż określona w art. 519¹ § 4 k.p.c., co prowadziło do jej odrzucenia na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z § 2 k.p.c.

[l.n]